

בש"פ 3382/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3382/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד,
מיום 13.5.2015, במ"ת 55385-03-15, שניתנה על
ידי כב' השופט מ' ברק נבו

תאריך הישיבה: א' בסיוון התשע"ה (19.5.2015)

בשם העורר:עו"דABI כהן

בשם המשיב:עו"ד סיון רוסו

ההחלטה

1. לפני עրר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט מ' ברק נבו), במ"ת 55385-03-15, מיום 13.5.2015, בגין עוצר העורר עד לתום ההליכים במשפטו.

עמוד 1

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: חוק העונשין); והפרת הוראת חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. כעולה מכתב האישום, ביום 10.3.2015, בשעה 13:40:03 במספר לכר, צעדה הקטינה ר.ס (להלן: הקטינה), ברחוב שפרא בפתח תקווה, במטרה להגיע לביתה, תוך שהוא אוחזת בידה טלפון סלולארי מסוג **iphone 6 plus**, בשווי של 4,699 ₪ (להלן: הטלפון), שרכש עברוה אביה, זמן קצר קודם לכן. העורר, אשר הב Chin בקטינה ובטלפון שבידה, החל לעקוב אחריה עד הגעתה לפתח בית מגורייה. אז אז, התנצל העורר על הקטינה מאחור, חסם את פיה בכוכח באמצעות ידו האחת, חטף מידת בכוכח את הטלפון, באמצעות ידו השנייה, ונמלט מן המקום. בהמשך לכך, שלוש שעות לאחר האירוע, נעצר העורר על-ידי המשטרת בגין מעשייו. למחמת, ביום 11.3.2015, בהתאם להחלטת בית משפט השלום בפתח תקווה, שוחרר העורר למעצר ביתהורו, עד ליום 13.3.2015, בשעה 13:00. ואולם, חרף הוראת בית משפט השלום, רבבים, נעצר העורר, בעודו צועד ברחוב סיני בפתח תקווה.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט קמא, בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים במשפטו. העורר הסכים לקיומן של ראיותلقאה ולהימצאותה של עילת מעצר, ובהחלטה מיום 5.4.2015, הורה בית משפט קמא על עירicht تسוקיר מעצר, בעניינו של העורר. בתסקיר שירות המבחן תוארנו נסיבות חייו של העורר, וציוינה העובדה כי הוא נדון בעבר לשתי תקופות מאסר ממושכות, בין ביצוע עבירות רכוש, עבירות אלימות במשפחה, עבירות אלימות לפני קטין, והפרה הוראה חוקית. שירות המבחן התרשם, כי העורר "מאופיין בקיום אישיות והתנהלות אנטיסוציאליים אשר מוצאים ביטויים, בין היתר, בעברו הפלילי ובritchיו מספר עונשי מאסר ממושכים, שלא היו עבورو גורם מרתקע. התרשםנו כי [העורר] מאופיין באימפרלטיות ובהתנהגות בלתי שקופה במצבים בהם חוויה מתח ותסכול וכן שהוא לרוב מזמן עצמוני ובຕפוק צרכיו. מההיכרות עם בר [העורר] וכן נוכח אופי המיחס לו כיום, לאחר ששוחרר לחופת מעצר ולא יכול תנאי שחרורו - אנו ספקנים לגבי התאמתו לחופה ביתית". שירות המבחן העיריך, כי קיימת סכנה להישנותה של התנהגות בעיתית מצידו של העורר, ולפיכך לא בא בהמלצת לשחררו לחופת מעצר.

החליטו של בית משפט קמא

4. בהחלטתו מיום 26.4.2015, קבע בית משפט קמא, מפני כב' השופטת ד' עטר, כי: "בעת שמתבקשת חלופת מעצר שונה, ומבל' לקבוע כל מסמורות באשר לסופו של ההליך או לטעת כל ציפיות בלבו של הנאשם [העורר] מצאת לחתמן נספת לקבלת تسוקיר מעצר ממשלים, וזאת עד לדין שנקבע בזאת לבקשת בא-כוח המשפטיב [העורר] ליום 13.5.2015, בשעה 09:00, לפני שופט תורן".

5. ביום 13.5.2015, התקיים דיון בבקשת להורות על מעצרו של העורר, בפני כב' השופטת מ' ברק נבו. בפתח ההחלטה, עמד בית משפט קמא על עיקרי הتفسיר המשפטי שהוגש בעניינו של העורר, אשר עולה ממנו כי "לאור הערצת הסיכון במצבו של הנאשם [העורר], כאשר אין בידי המשפחה להציג חלופת מעצר מגובשת ומפקחים

רלבנטים, לא בא שירות המבחן בהמלצת לשחררו". בית משפט קמא דחה את בקשה בא-כוח העורר לשלוח את מրשו, פעם נוספת, לשירות המבחן, במטרה לבחון חלופת מעצר חדשה, בציינו כי "אין מקום להמשיך ולהטריח את שירות המבחן, העומס לעייפה, בבדיקה של חלופות נוספות. כאשר המשיב [העורר] עצמו אינו עושה את המינימום הנדרש כדי לעזור לעצמו, הרי שאין מקום לבוא בטרוניה כלפי המערכת ולבקש הזדמנויות חוזרות ונשנות".

העורר על החלטת המעצר

6. בהודעת עורר, שהוגשה על-ידי עו"ד אבי כהן, בא-כוחו של העורר, נטען כי שגה בית משפט קמא שעה שסרב לבחון חלופת מעצר נוספת, ועל כן יש מקום להורות על שליחתו של העורר לשירות המבחן, לשם הכנת תסקיר מעצר ממשלים, אשר יבחן חלופת מעצר אחרת בעניינו. בדיון שנערך בפני, חזר עו"ד כהן על עיקרי טענותיו, כפי שהובאו בהודעת העורר, והדגיש כי מן הראי למצות בעניינו של העורר את בחינת חלופות המעצר האפשריות, שטרם נבחנו על-ידי בית משפט קמא.

7. המשיבה, אשר יוצגה על-ידי עו"ד סzion רוסו, ביקשה לדחות את העורר, בהצעעה על חומרת מעשיו של העורר ועל רמת מסוכנותו הבלתי מבוטלת. זאת, שעה שהעורר ביצע מעשה שוד שנSİבותיו אין קלות; הפר את מעצר הבית אשר אליו שוחרר; ריצה שלושה עונשי מאסר בגין ביצוע עבירות קודמות, שהן רלבנטיות לתיק זה; ולא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו על-ידי בית המשפט, להביא לה廷יכותם של מפקחים ראיים, בפני שירות המבחן. המשיבה סבורה, כי אין מקום להורות על שחרורו של העורר לכל חלופת מעצר, שכן, לטענתה, לא ניתן לתת אמון בעורר, וזאת, בין היתר, נוכח העובדה כי הלה הפר את תנאי מעצר הבית אליו שוחרר, ולאחר תסקירי המעצר השלולים שהוגשו בעניינו.

דיון והכרעה

8. לאחר שיעינתי בחומר שהונח לפניי, ונתתי דעתך לטיעוני הצדדים, נחה דעתך כי דין העורר להידחות.

9. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכואורה להוכחת הנטען בכתב האישום, ומשעסקין בעבירה שוד, אשר בוצעה כלפי קטינה, מתוך מניע של בצע כסף גרידא, קיימת עילה למעצרו של העורר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"). אין גם מחלוקת בין הצדדים כי ביום 11.3.2015, הפר העורר את תנאי שחרורו בערובה, בכך שכלל לא התיאץ למעצר הבית, אליו הופנה על-ידי בית משפט השלום בפתח תקווה. כפי שציינתי ב文书 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012):

"בנסיבות אלה, חל סעיף 21(א)(2) ל[], שלפיו רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, מקום בו בית משפט ציווה על מתן ערובה והרובה לא ניתנה להנחת דעתו של בית המשפט או שהופר תנאי מתנאי הערובה, או שנטקיימה עילה לביטול השחרור בערובה" (ההדגשה שלי - א.ש.).

בבש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.2009) הובהר כי: "המדובר איפוא בעילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואניינה קשורה לעילות המעצר האחרות, כגון החשש לשיבוש הליכי משפט, המסתוכנות הנש��פת מן הנאשם, או חומרת העבירות המוחסות לו".

10. עיקירה של עילת מעצר זו, נעוץ בהפרת אמונה של בית המשפט על-ידי הנאשם, שעה שהחרור לחולופת המעצר נוצל על-ידו לביצוע עבירה נוספת; להתחמקות מן הדין; לשיבוש הליכי המשפט; או, כפי המצב בעניינו, להפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו. סבורי, כי מקום שבו הפר העורר את תנאי השחרור שנקבעו בעניינו, כולל לא התיציב למעצר הבית, אלא עשה דין לעצמו במשך כעשרה ימים מבלי לפנות לסגנו או לגורמי המשטרה והפרקליטות, אין כל סיבה ליתן בו אמון חדש. וזאת בעיקר משום שבנסיבות שהוגשו בעניינו של העורר, שני תסקרים מעצר שליליים. עוד ראוי להזכיר, כי העורר הפר את אמונה של בית המשפט המחויז, גם בכך שלא דאג כי העربים אשר הティיצבו בתבוקשה לדין בבקשתו לחילוט הערביות, יתייצבו במועדים שנקבעו לכך. יפים לעניין זה, דברי השופט י' זמיר בבש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.2.2000): "אם הנאשם ניצל לרעה את השחרור מן המעצר, והפר את האמון שבית המשפט נתן לו, אם בדרך של ביצוע עבירה נוספת, ואם בדרך אחרת, הוא הוכיח כי יותר אין הוא ראוי לאמון של בית המשפט".

11. אשר על כן, העורר נדחה בזאת.

ניתנה היום, א' בסיוון התשע"ה (19.5.2015).

ש | פ | ט